

רע"פ 4197/22 - עבד אל פתאחפחמאוי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4197/22

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקש:

עבד אל פתאחפחמאוי

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסקדינו בית המשפט המחוזי
חיפה מיום 15.05.2022 בעפ"א 50767-03-22
שניתן על ידי כבוד השופטת ת' נתנאל שרון

בשם המבקש:

עו"ד ש' בלומנפלד

החלטה

- ענייננו בבקשה לרשות ערעור, ולצידה בקשה לעיכוב ביצוע, על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 15.05.2022 בעפ"א 50767-03-22 (כב' השופטת ת' ש' נתנאל) בו נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של בית משפט השלום בחיפה מיום 16.02.2022 בהמ"ש 7235-01-22 (כב' השופטת ג' בסול). במסגרת החלטת בית משפט השלום, נדחתה עתירת המבקש להארכת המועד להגשת בקשה להישפט בגין קנס מנהלי.
- תחילת ההתדיינות המשפטית בתיק זה בהודעה על קנס, אשר נרשמה ביום 21.07.2020. לפי הודעה זו, הוטל על המבקש קנס בסך 300,000 ש"ח, בגין שימוש אסור בשטח לפי סעיף 243(ד) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965, תקנה 2(א)(1) ו-סעיף 3 לתקנות העבירות המנהליות (קנס מנהלי - תכנון ובניה), התשע"ח-2018. קנס זה הוצא מכוח סעיף 8 לחוק העבירות המנהליות, התשמ"ו-1985 (להלן: חוק העבירות המנהליות). ביום 04.08.2020, הודעה זו נמסרה לידי המבקש.

ביום 20.12.2021, פנה המבקש לרשות לאכיפה במקרקעין (להלן: הרשות) בבקשה להישפט. ביום 25.12.2021 סירבה הרשות לבקשתו, תוך הדגשה כי חלף המועד להגשת הבקשה. לאור הסירוב, ביום 04.01.2022 פנה המבקש לבית משפט השלום בחיפה בבקשה להארכת מועד הגשת בקשה להישפט.

3. בהחלטה מיום 16.02.2022, בית משפט השלום דחה את הבקשה להארכת מועד להישפט. בית המשפט ציין בהחלטתו את המועד הנקוב בסעיף 8(ג) לחוק העבירות המנהליות, לעניין הגשת בקשה לשיפוט – ואת הפער הדרמטי בין מועד זה לבין המועד בו פנה המבקש. בית משפט השלום לא שוכנע מנימוקיו של המבקש בעניין האיחור הניכר בהגשת בקשתו, ודחה את טענותיו לעניין קשיים בהבנת השפה כמצדיקים את השיהוי.

4. על החלטה זו של בית משפט השלום ערער המבקש לבית המשפט המחוזי בחיפה. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור וקבע כי אכן לא ניתן כל טעם משכנע כדי להצדיק את פניית המבקש באיחור של למעלה משנה. עוד דחה בית המשפט המחוזי את טענת המבקש כי אי-ידיעת השפה היא שגרמה לשיהוי בפנייה לרשות. כמו כן דחה בית המשפט המחוזי את טענת המבקש כי שיהוי מצד הרשות בהטלת הקנס יצרה הצדקה לשיהוי שלו בפנייה לרשות – וזאת מן הטעם שבקשה להישפט יש מועד קבוע בחוק. זאת ועוד, ציין בית המשפט המחוזי כי המבקש לא הצביע על כל סעיף בחוק המחייב את בית המשפט לקיים דיון, במעמד הצדדים, בבקשה להארכת מועד.

5. מכאן בקשת רשות הערעור שבפני. נטען כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא החיל בעניינו של המבקש עקרונות מההליך הפלילי, על אף שיש בהגשת הבקשה להישפט כדי להעבירו מתחום המשפט המנהלי לתחום המשפט הפלילי. משכך, שגה בית המשפט המחוזי בשתי נקודות: הראשונה, באי-הקפדה ראויה על הדרישה כי לבעל דין תינתן ההזדמנות לטעון בפני בית המשפט. השנייה, בהקפדת יתר על מועדי הגשת הבקשות על אף שהמאשימה – כאן הרשות – הטילה את הקנס המנהלי בחלוף שנה ממועד העבירה.

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובפסקי הדין של הערכאות קמא, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

7. עניינו של המבקש כבר נדון בפני שתי ערכאות. כידוע, הכלל הנוהג הינו, כי הרשות לערעור שני, אינה ניתנת כדבר שבשגרה, אלא מוגבלת למקרים המעוררים שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים (רע"פ 4121/22 סנדוקה נ' מדינת ישראל (21.06.2022); רע"פ 3871/22 יונקץ נ' מדינת ישראל (20.06.2022); רע"פ 3846/22 מסארוה נ' מדינת ישראל (15.06.2022)). בענייננו, המבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון "בגלגול שלישי", בהתאם להלכה. טענות המבקש נטועות כל כולן בדלת אמותיו ובעניינו הפרטני, וכפי שנימק בית המשפט המחוזי – לא קיים חשש לעיוות דין שעה שהמבקש לא סיפק כל הסבר משכנע להחזקתו במקרקעין מושא הקנס המנהלי.

8. אשר על כן, דין הבקשה לרשות הערעור, והבקשה לעיכוב ביצוע לצידה, להידחות.

ניתנה היום, כ"חבסיון התשפ"ב (27.6.2022).

ש ו פ ט
